

[Hvidberg.]

opdragelse og Paavirkning af Børnene skal arbejde ud fra den kristne Etik's Principper. Nu er det endvidere oplagt, at den kristne Etik som noget fundamentalt hævder Hjemmet som hvilende paa Ægteskabet i dets monogame Form og afviser Anskuelse, som gaar ud paa, at det monogame Ægteskab kun er en Fase i Kulturudviklingen, eller at det ikke svarer til Menneskets Natur eller lignende Opfattelser, ogsaa den Opfattelse, der vil hævde, at det er Moderen, der egentlig konstituerer Hjemmet, og at Husets Mand kan være vekslende — under Henvisning til, at det er Moderen og Barnet, der hører sammen.

At Konklusionen af denne Opfattelse af Folkeskolen som hvilende paa kristelig Basis maa blive, at det af Skoleinspektør Nordentoft og Skoledirektionsflertallet fremdragne Princip danner et andet Grundlag for Skolen end det hidtidige, er indlysende.

Men selv om man nu virkelig forestillede sig — hvad der altsaa ikke er Tilfældet, men vi sætter det kun —, at den danske Folkeskole ikke byggede paa noget kristent Grundlag, og at dens Karakteropdragelse blot hvilede paa en rent human Etik's Principper, saa er der alligevel ingen Tvivl om, at en saadan rent human Etik, saadan som den vilde blive udformet her i Danmark, ogsaa ligesom den kristne Erik vilde fastholde Hjemmet som hvilende paa det monogame Ægteskab.

Men dermed er det altsaa under alle Omstændigheder givet, at den af Skoledirektionens Flertal truffne Afgørelse er i aabenbar Modstrid med det Grundlag, hvorpaa den danske Folkeskoles Karakteropdragelse hviler. Og den Tilføjelse, som Flertallet har medgivet sin Afgørelse, at Børn og Lærere, som maatte ønske det, det vil sige, som føler sig i Modsætning til det nye hjemløsende Princip, som Skoledirektionsflertallet er gaaet ind for, kan forflyttes, denne Tilføjelse gør Flertalsafgørelsen end mere absurd. For det første er det uretfærdigt, at de Folk, som blot i al Stilfærdighed har ønsket at blive staaende paa Folkeskolens gamle Grundlag og ikke har taget Initiativet til noget andet, skal rykke ud. For det andet maa man vel ogsaa have Lov at spørge om, hvorvidt Folkeskolen, hvis man virkelig tænker sig, at en Flok Lærere rykker bort fra Katrinedalsskolen og giver Plads for en Kreds af Lærere af den nye Observans, hvorvidt Folkeskolen da kan være tjent med, at der saaledes opstaar enkelte Skoler, som er præget af Principper, der er i aabenbar Modstrid med de Prin-

cipper, hvorpaa Folkeskolens Karakteropdragelse ellers hviler.

Jeg mener, at Skoledirektionsflertallets Afgørelse har stillet os ved en Korsvej. Til den ene Side: det gamle Grundlag. Til den anden Side: nye Principper, som kan faa skæbnesvanger Betydning for vor Skole og vort Folk. Dette er Grunden til, at vi Konservative har fundet det at være en forpligtigende Nødvendighed at stille Problemet op og tage Ordet her i Dag.

Folkeskolen lægger her i Landet, saaledes som den moderne Pædagogik i det hele tager gør det, stor Vægt paa Karakteropdragelsen. Men Spørgsmaalet er nu, efter hvilke Principper denne Karakteropdragelse skal gives. Efter min Opfattelse skal den gives paa det Grundlag, som er udtrykt i Folkeskoleloven og Bekendtgørelsen, men det vil sige, at saa maa det være saadanne Begreber som Ansvarsbevidsthed, Selvbeherskelse, Trofasthed, det at kunne give Afkald, at holde Aftaler og Løfter, som maa træde frem i første Række. Efter det nye Princip ved jeg ikke, hvilke Begreber det er der vil blive fremtrædende.

I denne Situation, som altsaa Skoledirektionsflertallet har bragt os i, er det, vi har stillet vor Forespørgsel til Undervisningsministeren som Folkeskolens øverste Chef. Vi vil hverken dømme eller være Farisæere, men vi vil have Orden i Tingene, og det er der ikke, og havde Folketinget uden videre ladet denne Sag passere, tror vi, at Tinget havde baaret sig galt ad. Den danske Folkeskoles Formalsparagraf og hvad der hører sammen med den som dens nærmere Udformning maa opfyldes, og det haaber jeg ogsaa den højtærede Undervisningsminister er enig i, saaledes at vor Forespørgsel maa føre til den fornødne Klarhed paa dette Omraade.

Undervisningsministeren (Hartling):

I Anledning af den Forespørgsel, der her er stillet til mig som Undervisningsminister, vil jeg først gøre nogle Bemærkninger angaaende Forholdet mellem Københavns Kommunes Skolevæsen og Staten.

Der hersker i ikke faa Kredse den Misforstaaelse, at Københavns Kommune i denne Henseende er ligestillet med alle andre Købstadkommuner her i Landet. Det er imidlertid en betydelig Misforstaaelse. Dette viser sig paa mange Punkter. København har sit særlige Afsnit saavel i Folkeskoleloven af 5. Maj 1937, som den har det i Tilsynsloven af 20. Maj 1933. Folkeskolen har ikke i sin Lønningslov noget Afsnit om København, fordi de københavnske Læreres